Ч. 257. Середа 30 (17) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческо-німецка угода. — Справа народної школи в російскій Думі.

Після донесень з Праги, ведуть ся тепер довірочні наради між п. Президентом міністрів бар. Бінертом а німецкими і ческими політиками, котрих цілию є розслідженє, чи скликанє конференциї угодової до Відня в дальшім ході пражских конференций, мало би які вигляди поводженя.

Дня 26 с. м. нараджував ся п. Президент кабінету з заступником ческого Маршалка краєвого послом Урбаном і з новим предсідателем союза ческих послів дром Фідлером. Позаяк наради мають сим разом вести ся у Відни, почин вийде отже не від кн. Лобковица, лише від одного із згаданих двох послів. Німці і Чехи мають визначити своїх відпоручників на конференцию, при чім очивидно можуть вибрати своїх представителів знова круга участників перерваної конференциї в Празі.

З ческої сторони висказано бажанє, аби в конференциї брали участь також представителі социяльної демократиї ческої і німецкої. Дальше наміряють інтересовані посольскі круги упросити п. Президента міністрів і міністрів справ внутрішних і просьвіти, аби явили ся на конференциї. Наради відбували ся в салі засідань Академиї наук.

П. Урбан виїхав до Праги, аби порозуміти ся з тамошними мужами довіря, а передусім з послом німецким Еппінґером для уложеня листи відпоручників.

В Празі між тим відбули ся вже збори послів вірно-конституцийної більшої посілости під проводом князя Рогана і нараджували ся над новим скликанем угодової конференциї.

Консервативна більша посілість має в найблизших днях рішити ся що до своєї участи в угодових переговорах.

Вість о намірі нового скликаня угодової комісиї повитано в палаті послів дуже симпатично.

Авторами законопроєкту про початкові школи в Росиї суть октябристи. Хоч їх ніхто, крім Пуришкевича, не посудив о революцийність, то все-таки і їм за богато було впливу на народну школу російского духовеньства і они виступили з внесенєм, щоби всї початкові школи, державні, земскі і церковні, були під одною кермою — міністерства просьвіти. Сему спротивило ся не тілько духовеньство, але й міністер просьвіти. Правиця пішла за духовеньством. Однак більшість думи таки ухвалила законопроєкт октябристів в першім читаню.

Для українского народа сей законопроєкт антипатичний і шкідливий, бо в нім виразно зазначено, що українською мовою не вільно учити в народних школах навіть в перших роках.

В специяльній дебаті над арт. 16, 17 і 18 записало ся до голосу аж 67 послів. І не диво. То найважнійші параґрафи, котрі рішають про язикові права „инородців". З промов в тій справі визначають ся бесїди пп.: Маєндорфа, кс. Мацієвича і українского посла міста Київа проф. Лучицкого.

П. Маєндорф, звернений до російских реакціонерів, питав, де мають учителів, котрими хочуть зросийщити окраїни? Атже відомо, що між народним учительством в Росиї є множество революціонерів і ніґілістів, а знов множество таких, котрі волять чарку горівки, як взагалї яку небудь працю. Люди то найбільший скарб народа. Нема такого богатого народа, котрий мав би досить добрих учителів. Навіть Швайцария нарікає на їх недостачу. Коли міністерство вишле на окраїни добрих учителів, то тим скривдить смертельно власний нарід. Колиж вишле злих і пяниць, то скривдить инші народи і віділхне їх від державних ідеа-

Ель-Бруґ.

(З анґлійского — Уіди).

(Дальше).

Она все ще лежала без памяти; ціле тіло єї напухло і боліло від довгої невигідної їзди. Лежала на боці з руками звязаними з заду. Була мокра наскрізь від води, що єї нею злили. На лице сідали рої москітів. Спідниця, поплямлена всіми можливими барвами з мокрого степу облипла грубо піском.

Єї полишено так саму, на каміню, ніби вязку сїна або хворосту; не було небезпечности, аби она могла увільнити ся сама.

За хвилю надійшов єї опікун, взяв єї за руку і штовхнув аби встала. Потім займив єї наперед себе до середини будинка, до малої, голої комнати, перед своїх старших.

Она храмала і шпотала ся і з трудом держала ся на ногах. Їй здавало ся, що у неї всї кісточки перебиті і всї нерви пошарпані до крови.

— То ще мала дитина — сказав комендант карабінєрів з дивом. — Чи ти донька Лелія Делябеллї? — спитав єї ласкаво.

Пальма мовчала.

— Чому не відповідаєш?

Она ні пари з уст.

— Чого ти ходила на Бруґіру?

Она не відповідає.

— Знаєш, де твій батько?

Она не каже ні слова.

— Ми приневолимо єї говорити, — сказав офіцир, стративши терпеливість, хоч усе ще не виходив з дива і дивив ся на неї зі співчутєм. Она була така мала, спонєвіряна і прибита, така нуждениа, ніби якийсь мізерний заячина спосочений кровію матери. Она упала на камяну лавку, що стояла біля неї. Подобала що найбільше на купу мокрого, закровавленого листя.

— Коли будеш така уперта, покараю тебе, — сказав. Потім усякими допитами, доказами, погрозами і намовою силував ся видобути від неї слово, однак даром. — Она умре, або збожеволіє, але не скаже нічого, — подумав.

Жандарм, що зловив єї, стояв випростований коло неї і усьміхав ся побідно. Він сказав свому капітанови від разу, що она не буде говорити.

— Возьміть єї геть! — сказав врешті старший знетерпеливлений до крайности. — Запріть єї в тюрму. Нехай єї жінка пообзирає; може несе яке письмо; який бунтівничий плян. Потім розвяжіть єї і лишіть самою. Темнота і голод розвяжуть їй язик.

Сї прикази сповнено буквально. Жінка обшукала єї скрізь і не найшла нічого. Потім убрала єї якнебудь знову. Врешті розвязано їй руки і лишено. Так лежала на вогкій цеглянній долівці. Потім заперли за нею двері і замкнули знадвору на засув. У середині запанувала кромішна тьма. Она не боялася ся темноти. Привикла з малку спати без сьвітла. Але темнота отсего страшного льоху не подобала зовсім на лагідну, привітну темряву, що панувала дома в єї малій дорогій комнатці, де над постелию висїла кропильничка зі сьвяченою водою, а зараз в сусїдній комнаті спали єї родичі.

З горла раз за разом тиснули ся її зойки до уст, але она здержала себе встромивши в рот пальці, аби придержати збунтований язик. З єї крику они не дізнали би ся нічого, се правда, але она чула, що єї крик не приніс би чести єї батькови, а додав би відваги ворогам. Минала година за годиною, а до неї не долетів ні один звук, бо темниця лежала на краю будинка, і притикала до стєн. За неї всї забули. В очах тих, що єї зловили, она була більше, як нічим, — чимсь ще менше важним як сверщок, або саранча. Що кому до того, чи она донька бунтівника, зсуне ся в тій темници з глузду, або умре зі страху? Такий дідьчий накорінок найлїпше затолочити, аби і слїду не було. Командант, що заинтересував ся ще більше єї упором, грав в карти і забув про неї. Що з того, коли дитина революциоиіста, таке сьміте, згине зі страху, заклюють єї скорпіони, або зїдять щурі? Своїм злочинним упором она заслужила собі на таку долю.

Она лежала на каміню, витягнувши перед себе руки і поклавши на них голову. Силувала ся не думати про ті всї страшливі, незнані почвари, що могли повзати і лазити коло неї; а в тім єї батько був би сказав, що то все, то „мала дітвора природи, подібно як і она

лів та віддалить ся від власної цїли. Отже намір підбиваня неросийских народів „для российскої культури“ рівно глупий як зарозумілий та випливає з слїпої пристрасти. Педаґоґічно є він злочином, полїтично дурницею.

П. кс. Мацієвич, котрому раз-у-раз перебивали еп. Евлогій і ґр. Бобриньский, заявляє, що на окраїни висилає ся найгірших учителїв. Своє твердженє підпирає протоколярними документами з'їзду православного духовеньства в Холмщинї. Відтак запитує думску більшість, як она означить народність католиків Українцїв, Білоросів і Литовцїв? Особливо ті панове, що боронили Жулина, повинні уважати, щоби в Росиї не сотворити Жулина. Католицкий сьвященик не буде ширити того, що єму прикаже правительство і кол нарід скаже єму: „Викладайте нашим дїтям в нашій рідній мові!“, то католицкий духовний так буде поступати. Обурюєте ся тим, що стало ся в Жулинї, але самі хочете, щоби католицкі діти мусїли в школах відмовляти молитви не в тій мові, в якій проводять їм дома молитви їх матери!

Професор київского університету пос. І. Лучицкий заявляє, що мова, якою мають учити в школї, то найважнїйше питанє школи. Комисия стоїть за российскою мовою в усїх школах, найбільше покликуючи ся на — єї красу. Але краса то є така річ, про яку кождий може думати по своєму — і еп. Евлогій, розмовляючи зі мною, нашу українску мову називав прекрасною, сьпівучою; коли-ж приходить ся вибирати мову, щоби нею учити по школах, тодї треба порадити ся тілько з педаґоґією. Та теория, що установляє для всїх шкіл одну мову то стара теория: она нагадує теорию про одну для всїх релїґію, що панувала в 16 столїтю. Але істория показала, що обидві теориї мають гіркі наслідки. Педаґоґія велить нам переходити від легкого до труднїйшого, від відомого до невідомого. Значить, ясно, що учити в школах треба почнати знайомою рідною мовою. Таке правило повинно бути одно для всїх національностий, — і не було нїякої причини викидати зі списку національних мов, за які они стояли, мову українську. Про те, чи українська мова „языкъ“ чи „нарѣчіе“, бесїдник не хоче змагати ся. Для прикладу тілько зазначує, що українського хлопчика не можна „наглядно“ навчити российскої азбуки, бо по українськи всякі речі звуть ся не так, як по российски. По российски „топоръ“, по українськи — „сокира“; по рос. — „деньги“, по укр. — „грошї“. Коли стануть українських дїтей учити российскою мовою, то сим тілько забарять розвиток єго розуму, та добють ся того, що по наших школах не можна буде навчити ся российскої мови. Українська мова і українська лїтература є, і се признала Академия Наук. Українцї мають право на школу в рідною мовою.

Новинки.

Львів, дня 29-го падолиста 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цїсар іменував полковника - авдітора, Михайла Куриловича, референта команди краєв. оборони, референтом справедливости в інспекторатї жандармериї. — П. Мінїстер торговлї іменував контрольора почтового, Мих. Маєра віцедиректором уряду почтового Львів І, контрольора почт. Єронима Урждендовского стар. контрольором у Львові і управителя почтов. Ант. Нікодемовича в Чорткові, віцедиректором уряду почт. в Кракові. — Президент гал. дирекциї почт і телєграфів іменував ад'юнкта Ант. Баньского почтмайстром в Турцї коло Коломиї і переніс почтмайстра Здисл. гр. Буковского з Турки коло Коломиї до Печенїжина.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір гр. Фр. Замойского, посла на сойм краєв. і властителя копальнї в Бориславі на презеса а Макс. Палляса, радника лїсництва в Дрогобичи, на заступника презеса ради повітової в Дрогобичи; — дальше затвердив вибір Зиґм. Айдукевича, настоятеля обшару двірского в Хлопах, на заступника презеса ради повітової в Рудках.

— **Поборюванє неграмотности.** Заходом філїї руского товариства педагоґічного відбуде ся дня 8 грудня 1910 о год. 9 рано в сали читальнї в Гусятинї безплатний 1-дневний практичний курс для осіб, котрі хотїли би заняти ся наукою неграмотних. Виклад практичний мати буде п. Солтис, професор з Тернополя, а виділ філїї просить всїх, хто хоче стати до борби з неграмотностею, о участь в тім курсї.

— **Ліцитация.** Дня 7 грудня с. р. о годинї 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Львів публична лїцитация невідобраних товарів як: вина, лїкери, горівки, кунероль, чеколяда, мило, сьвічки, сїрники, фарби, меблї, образи, забавки, книжки, папір, машини рільничі, зелїза, шкіри, полотна, сукна і т. п.

— **Заметелї.** З Золочева доносять, що там як і в охрестности упали такі снїги, що спинили майже всю комунїкацию, що відбила ся також на довозї поживи, а особливо топлива. З міста до двірця майже не можна дістати ся. Не лїпше дїє ся і у нас у Львові. На головнім шляху львівского трамваю, на лїнїї Головний дворець-Личаків комунїкация майже неможлива. Серединою улицї Личаківскої стоять гори снїгу, а вузкими доріжками по боках їдуть вози з піском та цеглою і иншим набором, фіякри та вози трамваєві, котрі що хвиля мусять ставити, щоби якось виминути ся з кінними возами. Часами в однім місци зробить ся така глота, що лиш якимсь чудом обходить ся без нещастя, тим більше, що й по затамованих всїлякими способами і ховскими тротоарами годї перейти зовсїм безпечно. — Та й в инших сторонах краю дїє ся не лїпше. Так доносять з Бурштина, що місто се було через два днї, 24 і 25 с. м. відтяте від цїлого сьвіта. Поїзд зелїзничий, що їде звичайно зі Львова три години до Бурштина, їхав в тих днях аж 10 годин. В многих сторонах снїги наробили по лїсах і садах великої шкоди.

Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: З причини заметелий вдержано з днем 27 с. м. на шляху Львів Підгайцї особовий рух, а в наслідок сего замкнено загальний рух на сїй лїнїї аж до відкликаня. — На лїнїї Хриплин - Чортків привернено загальний рух, а на лїнїї Біла-Чортків-Залїщики привернено особовий рух, а фрахтовий вдержаний на дальше.

Нинї оповіщує львівска дирекция зелїзниць: З причини заметелї вдержано рух на зелїзници льокальній Львів - Яворів аж до відкликаня. Здержано також рух товаровий на лїнїї Львів - Рава Руска на протяг 24 годин. — На части шляху Львів-Винники зелїзницї Львів - Підгайцї заведено нинї рух особовий.

Зі Станиславова доносять: Загальний рух на шляху Коломия - Печенїжин (коломийских зелїзниць льокальних) заведено на ново з днем 28 с. м.

— **Дрібні вісти.** Делеґатом учительства до окр. Ради шк. вибрано п. Ромуальда Квятковского 231 голосами против 107. — Сераєво має без залоги 51.054 жителїв. — Причиною самоубийства поручника Каспарка в Станиславові була, як тепер показує ся, обава перед вислїдом суду гонорового. Каспарек постановив відобрати собі житє і повідомив о тім свою любку Ольгу Рожанковску, котра згодила ся разом з ним умерти. В суботу був похорон при незвичайнім здвизї публики. — Наймита Врону покарано арештом 36 годин за побитє коня дручком так сильно, що кінь вартости 400 К готов згинути. — В поїздї ч. 12 їдучім до Львова арештовано А. Ґроностарску, котра їхала без білєту, а що не мала гроший на заплачене кари, віддано єї в руки поліциї. — П. І. Марковский згубив книжочку гал. каси ощадности на 160 К, а п. Лїтиньска Фран. згубила золоту бранзолєтку вартости 100 К.

— **Сьвяткованє памяти Т. Шевченка.** Імператорска Академія наук в Петербурзї поручила уладити в лютім прилюдне сьвяткованє пятьдесятьлїтних роковин смерти Т. Шевченка.

— **З нужди.** В бараку коло цегольнї банку гіпотечного при ул. Зеленій грїло ся ного...

сама“. Всеж таки людскому духови годї позбути ся зовсїм того почутя трівоги, що викликує в нас кромішна темнота і неволя в незнайомім місци. Для малої дївчини се просто неможливо. Она чула, що єї виски били, як молоти, що она близько смерти або ще чого гіршого.

В заржавілім замку заскрипів ключ і на неї засьвітив сніп проміня. Була се жінка, що прийшла спокушувати єї.

— Скажи менї, що знаєш, а будеш мати чого душа забагне. Води і вина кілько сама схочеш; а до рана будеш у мами дома. Хтож то видів бути такою упертою?

Висланій до неї жінцї поручено не жалувати нїяких трудів, нї погроз, нї намов, аби єї спонукати до зізнаня, однак усе те не здало ся нінащо. Дитина мовчала, як нїма. Цїле тїло, побите, напухле і задеревіле боліло єї немилосердно. Голову єї запаморочило, в горлї висхло. Всеж таки она не забувала на свій найвисший, одинокий обовязок: мовчати, як камінь.

— Таке мале, а таке уперте, неначе ослиця! Здало би ся протріпати тебе здорово!

Пальма ледви чула сї слова. В ухах їй шуміло, неначе тисячі тисяч роїв пчіл на Бруґіре. Розлючена жінка вхопила лямпу і вийшла, запираючи знов двері з надвору. І ще раз обняла єї непроглядна темнота. Мучив єї голод і спрага; нїколи до тепер в житю ще не зазнала несповненої забаганки. Тепер умирала з голоду, внутро палила єї горячка від спраги, єї томили всякі несказані болї.

Жінка увійшла знову і принесла з собою, хліб, юшку, овочі і збанок води. Поклала то все перед Пальмою, але так, що она не могла того досягнути. — То все твоє, коли будеш говорити.

Пальма зажмурила очи, аби нїчого не видїти і заперечила рухом голови.

Жінка вийшла на годину, а потім вернула знов, приносячи покусу в руцї. „А тепер будеш говорити, що?“

Пальма заперечила головою. Голод і спрага знущали ся над єї нутром, як голодні вовки, але она не подавала ся.

— Гріх неслухати власти, — сказала жінка бриґадиєра. — Твій батько, нечесний, бо підбурює оден стан против другого і не слухає закона.

Пальма підняла в гору очи, що блиснули гнївом; однак не відповіла нї слова.

— Ходи, ти певно хочеш пити, — сказала жінка — покуса. І наповнила принесену з собою склянку, чистою студеною водою.

Все тїло дитини задрожало і скорчило ся від великої спраги, але она затулила очи долонями, аби не видїти води.

— Ти мала гадюко! — скрикнула дико жінка. — Почекай небого! Тебе вкинуть у студню і так напєш ся аж тріснеш. Іду сказати се командантови. Студня на подвірю бездонна. Кажуть, що сягає аж до середини землї.

По тїлї дитини перебіг мороз від голови аж до пяти, але она не промовила.

— Слухай! — сказала жінка бриґадиєра ласкавим голосом, — нїхто від тебе не вимагає богато. Скажи лише, де твій батько, а зможеш наїсти ся до сита, виспиш ся в постели моєї доньки, а рано вернеш до мами і она похвалить тебе. От нещастна; мужа стратити мусить, нехай же бодай потїшить ся дитиною.

Арґумент був хитрий і досадний, але Пальма була безпечна перед єго софізмом. Не відповіла нїчого. „Бідна мати!“ подумала, але уст не отворила.

Жінка пробувала усїх способів намови, аж врештї зрозумівши, що нїчого не вдїє, а на випадок успіху ждала єї похвала і нагорода, кинула на Пальму склянку з водою, розбиваючи єї на шматочки, а благодатна струя води розплила ся без пожитку по одязї дитини і по долівцї.

Пальма мовчала.

(Конець буде).

рано при огни кількох молодих робітників. Зарібниця Йосифа Беньковска, літ 48, що туди переходила, вайшла до бараку і попросила, щоби її позволили також загріти ся. За хвилю вийшли всї робітники і пішли на снїданє а Беньковска лишила ся сама. Ледви що робітники вийшли, як Беньковска поклала ся на ватру і одіж на нїй почала горіти а огонь обняв цїле тїло. Нещаслива стала з болю кричати а тодї люди збігли ся і здоймили еї з огню. Мимо скорої помочи нещаслива попекла ся дуже сильно на цїлім тїлї а стация ратункова відвезла еї в грізнім станї до шпиталю. Причиною сего самоубийчого замаху була — крайна нужда.

На інспекцию полїциї приведено онгди 35-лїтну Катерину Пендзель, вдовицю по топнику зелїзничім, котра приїхала зі Стрия з двома доньками, 8-лїтною Оленкою і 6-лїтною Михайлинкою, і пішла до дирекциї зелїзницї о запомогу. Коли не хотїла уступити ся з будинку дирекциї, віддано еї в руки полїциї. Позаяк не мала ніяких средств, щоби могла вернути домів, відставлено еї до комісарияту II. части міста.

— **Нещасливі пригоди.** Перед домом при ул. Каратєкій посогнув ся на ховскім тротоарі моделїст Бронислав Гржондзельский і впав так нещасливо, що зломив собі праву ногу. — З Черновець доносять: На тутешнім двірци зелїзничім дістав ся онгди під колеса льокомотиви ад'юнкт зелїзничий, Ребік, в хвили коли переходив через шини до маґазинів. Машина волїкла его яких 70 метрів. Коли его видобули зпід машини, мав розвалену голову і відтяті повисше колїн обі ноги. Нещасливий помер в дорозї до шпиталю. Ребік полишив вдовицю і пятеро незаосмотрених дрібних дїтий.

— **Самоубийство.** Серед незвичайних обставин позбавив ся онгдашної ночи житя вистрілом з револьвера виміреним просто у висок 23-лїтний Бернард Гіттнер, аґроном, син посесора. Забавляв ся через цїлу ніч в товаристві свого молодшого брата і товаришів. Около 3 год. над раном вийшли всї з театральної каварнї розмавляючи весело і голосно. Коли переходили коло театрального будинку, Гіттнер добув револьвера і стрілив собі в голову та погиб на місци. Брат его так тим перепудив ся, що мало не здурів і треба его було аж відставити на стацию ратункову, де ему подано поміч. Тїло самоубийника відставлено до інститута судової медицини. В листі до батька подав, що ему остогидло жити на сьвітї.

† Померли: О. Николай Сенета, гр.-кат. парох в Бикові, перемиского повіта, надїлений крилошаньскими відзнаками, упокоїв ся дня 25-го с. м. — Мария Підгорецка, мати о. Николая Підгорецкого, сьвященика в Америцї, померла в Угнові дня 23. с. м. — Володислав Яворский, емерит. інспектор зелїзниць державних, помер у Львові в 56 р. житя. — Адам Щавіньский, старший офіциял почтовий, помер у Львові в 64 р. житя.

Телєґрами.

Відень 29 падолиста. Резолюцию посла Морачевского в справі прискореня приготовляючих робіт до будови водних доріг, так, щоби будову можна як найскорше розпочати, ухвалено 257 голосами против 128.

Краків 29 падолиста. О скілько зачувати, палата радна краківского суду не прихилила ся до просьби о зменшенє кавциї за випущенє дра Зайнфельда на волю з 100.000 на 70.000 корон.

Відень 29 падолиста. Палата послів. По відчитаню впливів приступлено на нинїшнім засїданю до голосованя і принято передовсїм предложені комісиєю дорожняною резолюциї в справі роздання публичних робіт.

Льондон 29 падолиста. Вчера розвязано парлямент, престольною бесїдою, в котрій король згадав про добрі відносини зі всіми державами і висказав жаль, що не прийшло до порозуміня в справі конфлїкту обох палат.

Оклагама 29 падолиста. Внаслїдок вибуху ґазів в однім з копалень в Автлєр згинуло 14 людий.

Льондон 29 падолиста. На тайній радї підписав король проклямацию, скликуючу новий парлямент на день 31 сїчня.

Сан Себастиян 29 падолиста. З Бордо доносять, що операция у короля Альфонса, котрий від довшого часу хорував на уши, удала ся.

Константинополь 29 падолиста. Ширена за границею чутка о димисиї канбінету єсть безосновна.

Константинополь 29 падолиста. Палата ухвалила 40.000 фунтів на будову церков для меншостий в Македониї а правительство внесло предложенє о признанє 15.000 фунтів на кольонїзацию Босанцїв.

Мехіко 29 падолиста. Правительство здушило зовсїм непокої. Всюди настав спокій. Конґрес униї висказав Діяцови довірє.

Надіслане.

ОГОЛОШЕНЄ.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятиню запрашає на:

Надзвичайні загальні збори

котрі відбудуть ся дня 15 грудня 1910 о годинї 4 по полудни, а в случаю браку комплету статутом означеним відбудуть ся такі загальні збори з тою самою програмою дня 29 грудня 1910 о годинї 4 по полудни.

Програма зборів така:

1) Відчитанє протоколу з послїдних зборів,
2) Справа зміни §. 37 і 84 статуту,
3) Внесеня членів.

Снятин, дня 25 падолиста 1910.

З Ради надзираючої Товариства задаткового.

Секретар **Йосиф Мушиньский.** Предсїдатель **Филимон Огоновский.**

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).